

MỤC LỤC

LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: KẾ HOẠCH LẠ LÙNG.....	7
CHƯƠNG 2: CHUÔNG CỬA.....	14
CHƯƠNG 3: CHỮA VẾT THƯƠNG.....	21
CHƯƠNG 4: CHỜ ĐỢI.....	33
CHƯƠNG 5: GIỜ LÀM SAO ĐÂY?.....	41
CHƯƠNG 6: PHÉP LẠ CỦA KÌ LÂN.....	53
CHƯƠNG 7: CHẤT NÀO HIỆU NGHIỆM?.....	60
CHƯƠNG 8: SAO KHÓ QUÁ.....	68
CHƯƠNG 9: ÔI!!!.....	73
CHƯƠNG 10: TẬN HAI ĐÁP ÁN.....	81
CHƯƠNG 11: ĐÂU CŨNG LÀ VI KHUẨN.....	88
CHÚ GIẢI.....	97

TẶNG NINA NORMA – ML
TẶNG GOOSE, BUBS... VÀ NHÓC CON NINA! – AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.

LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông cửa phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông cửa nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông cửa nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông cửa *thần kì*.

Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí đang đợi bên ngoài nhà tôi đây. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...

Tôi đẩy tung cánh cửa, vừa ném ba lô xuống sàn là ôm chầm lấy Xá Xị.

“Nhớ cậu chết đi được!” Tôi hôn lên trán nó.

Xá Xị liếm lên mũi tôi một cái và hít hà tai tôi.

“Ừ, tớ đỡ nhiều rồi. Tai đã hết viêm nha!” Tôi bế nó xoay một vòng, rồi vừa đặt xuống liền ló đầu vào bếp. “Mẹ ơi!!! Con về rồi này!”

Không thấy mẹ đâu. Nhưng trên kệ bếp
ngổn ngang bao nhiêu là thứ.

“Meooo?” Xá Xị dưới chân cất tiếng hỏi.

“Đến đây nào Xá Xị!” Tôi bế nó lên để nó
nhìn rõ hơn. Trên bếp có hộp sữa nguyên
kem, thêm hộp sữa chua nho nhỏ, vài cái
hũ, nồi, thìa to, có cả nhiệt kế dùng cho thực
phẩm. “Những thứ này để làm gì nhỉ?”

Xá Xị đưa móng chạm vào hộp sữa.
“Ngàooooo?”

“Mẹ không nghe tiếng con về!” Mẹ bước vào bếp. “Mẹ định hôm nay cùng con làm món mới.” Mẹ bước lại gần và đặt tay lên vai tôi. “Đố con món gì nào?”

“Con chỉ biết là một món rất nhiều sữa. A, có phải là pho mát không?”

“Không phải đâu, nhưng con đoán hay đấy.” Mẹ gõ lên hộp sữa chua nhỏ. “Sẽ là món sữa chua nhà làm!”

Xá Xì gừ gừ khoái trá.

“Nghe thôi đã thấy thèm! Mà khoan, sao lại có hộp sữa chua nhỉ? Con không hiểu lắm. Chúng ta sẽ dùng sữa chua để làm... sữa chua sao?”

“Đại loại thế. Con có biết là chúng ta chỉ cần hai nguyên liệu để làm sữa chua không?”

“Thật á? Chỉ cần sữa và... sữa chua ư?”

“Cũng gần như thế! Về nguyên tắc thì con chỉ cần sữa và vi khuẩn sống là đủ. Con có thể đặt mua vi khuẩn sống trên mạng, nhưng đơn giản hơn, chỉ cần lấy từ sữa chua ngoài tiệm thôi.”

Xá Xị kêu gào.

“Vi khuẩn sống? Tức là, chúng vẫn còn sống ư?” Tôi bước lùi lại. “Nhưng con vừa tống khứ bọn vi khuẩn gây viêm tai mà?”

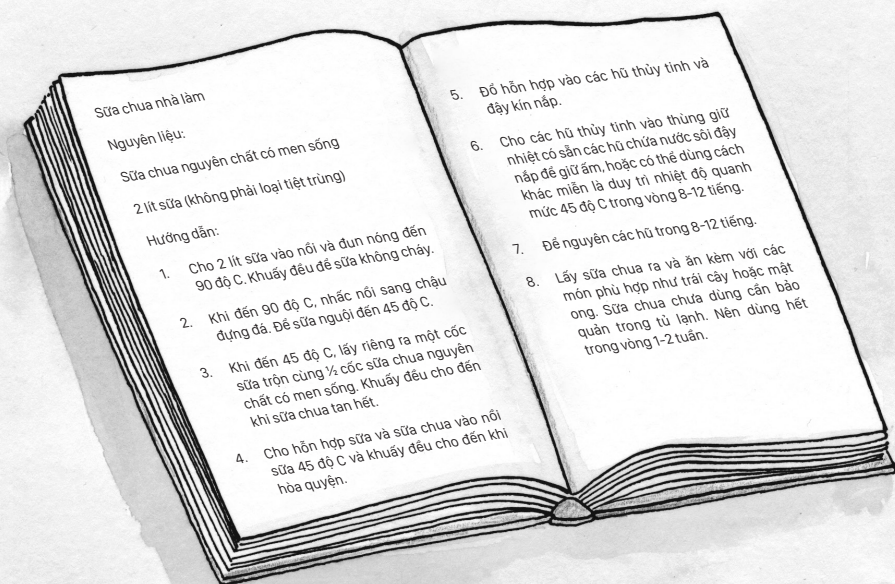
Mẹ cười và xoa đầu Xá Xị. “Hiện giờ trên người và bên trong cơ thể con có rất nhiều vi khuẩn đấy.”

Trên người và bên trong cơ thể ư? Sồn cả gai ốc. Lòng Xá Xị dựng đứng và tôi phải đặt nó xuống để chà xát hai cánh tay.

Mẹ cười rũ rươi. “Trời ơi, hai đứa này! Chỉ có một số ít vi khuẩn là có hại thôi. Thực tế là hầu hết vi khuẩn đều có lợi. Vi khuẩn trong cơ thể giúp con tiêu hóa thức ăn, chúng giúp nội tạng con phòng tránh bọn vi khuẩn và vi rút nguy hiểm, và tất nhiên” – mẹ dang cánh tay tạo hình lượn sóng – “chúng ta còn sử dụng một số loại vi khuẩn để làm những món ngon cơ.”

Mẹ kéo ghế để Xá Xị nhảy lên và đẩy cái nôi, hộp sữa, và sổ ghi công thức về phía tôi.

Xá Xị ngồi trên ghế quan sát trong khi mẹ giúp tôi thực hiện từng bước, kể cả vụ bóp lò. Đến bước khuấy sữa chua trong sữa ấm, Xá Xị bỗng gào ầm ỹ và chui xuống bàn chạy loạn xạ.

“Có chuyện gì vậy? Đừng lo, đây là vi khuẩn có lợi! Cậu rất thích sữa chua còn gì?”

Xá Xị dòm quanh nhưng không động đậy.

Tôi nhún vai và tiếp tục. Nhưng khi tôi đổ xong hỗn hợp sữa và sữa chua vào nồi lớn

chứa sữa nguội, cái nồi bỏng lắc lư. Hừm. Lại thật. Cứ như ngôi nhà đang chuyển động.

Mẹ nhìn vào nồi sữa. “Trông được rồi đấy. Mẹ sẽ đổ hỗn hợp này vào mấy hũ không kia rồi...”

Mấy cái hũ trên kệ bếp cũng lắc lư.

Mẹ nhìn quanh. “Con có thấy gì không?”

Tôi chậm chậm gật đầu. Rồi cả bàn và ghế cùng rung lắc.

“Động đất!” Mẹ la lớn.

Mẹ và tôi chui vội xuống gầm bàn. Tôi nhoài người che cho Xá Xị và vòng một cánh tay sau cổ bám lấy chân bàn. Mẹ cũng làm y hệt.

Cơn rung lắc càng lúc càng dữ dội, rồi bỏng ngưng lại.

Mẹ và tôi ngẩng lên nhìn nhau thì cùng lúc đó, chuông cửa phía nhà kho reo lên.

CHƯƠNG 2

CHUÔNG CỬA

Tiếng chuông lại reo lên lần nữa.

“Con có nên...?” Tôi hỏi.

“Hum. Chắc là ngưng rồi đấy.” Mẹ nói.

“Thật lạ quá! Vùng này đã bao giờ có động đất đâu. Con có sao không?”

“Vâng, không sao ạ.”

Tôi vẫn ngồi thu lu dưới bàn, còn mẹ đứng lên nhìn quanh. Một hũ thủy tinh đã rơi xuống sàn nhà vỡ tan.

Tiếng chuông lại vang lên gấp gáp.

“Thôi được rồi, con ra xem ai đang cần giúp đỡ. Bé Xá Xị đi nhé, kéo nó giẫm lên thủy tinh đấy. Mẹ sẽ dọn đồng đồ võ này và cho nốt phần hỗn hợp còn lại vào thùng giữ nhiệt để ủ, vậy là ngày mai nhà mình sẽ có sữa chua ăn. Xong rồi mẹ sẽ ra ngay. Mà Zoey này, nếu lại có động đất, hãy ôm đầu và tránh xa những thứ có thể đổ lên người con.”

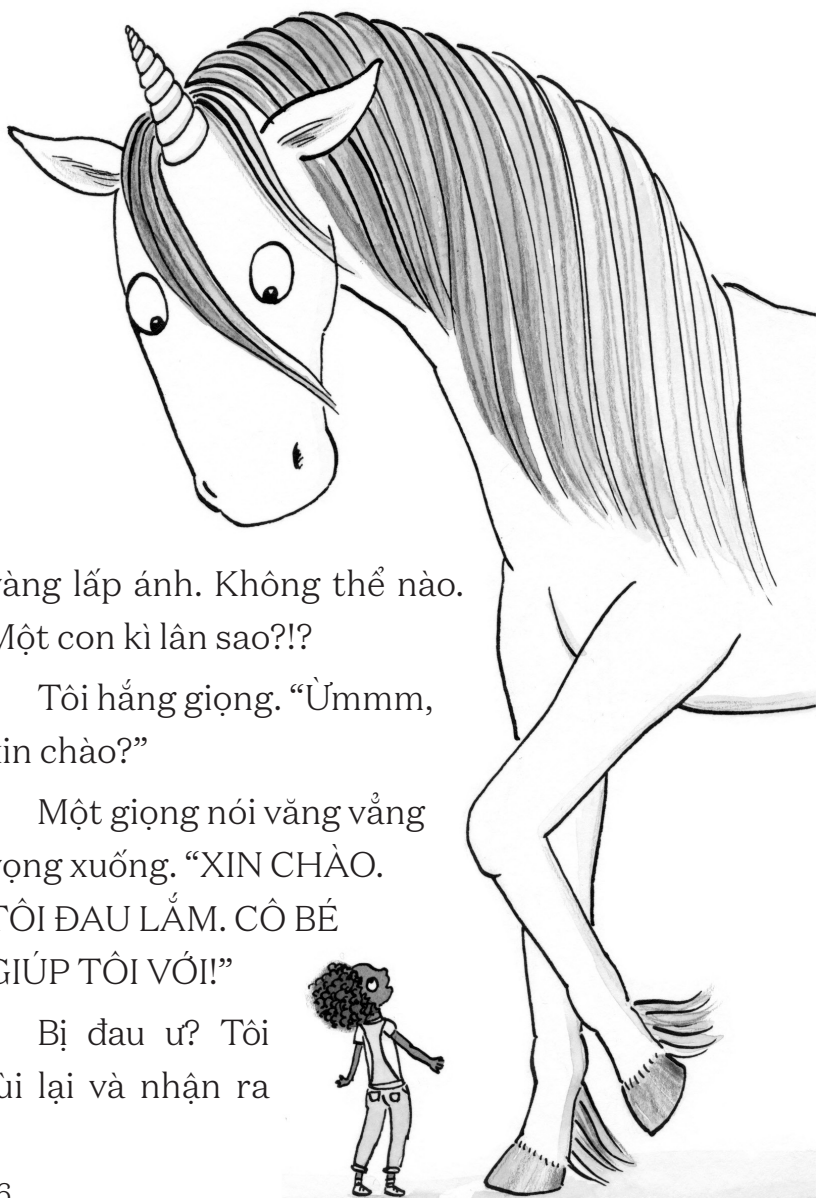
Tôi gạt đầu rồi bé Xá Xị chạy ra ngoài.

Chưa kịp đến nhà kho thì tiếng chuông lại reo hai lần nữa. Tôi mở cửa bước vào và suýt đâm sầm vào một bức tường đầy ánh sáng cầu vồng.

Cũng có thể là... ôi. Không phải một bức tường. Đó là một móng guốc khổng lồ màu cầu vồng che lấp toàn bộ lối đi.

Tôi khẽ rú lên.

Ngẩng lên cao nhìn, cao, cao, cao, cao nữa. Và cao tít trên kia là một cái đầu ngựa khổng lồ bồm màu cầu vồng và... sừng bằng

vàng lấp ánh. Không thể nào.
Một con kì lân sao?!?

Tôi hắng giọng. “Ừmmm,
xin chào?”

Một giọng nói văng vẳng
vọng xuống. “XIN CHÀO.
TÔI ĐAU LẮM. CÔ BÉ
GIÚP TÔI VỚI!”

Bị đau ư? Tôi
lùi lại và nhận ra